

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Szegedi Ítéltábla Dr. Molnár István ügyvéd által képviselt **felperes neve (címe)** alatti lakos felperesnek - dr. Major Zsolt ügyvéd által képviselt **alperes neve (címe)** alatti lakos alperes ellen kölcsön szerződésből eredő követelés megtérítése iránt indított perében a Csongrád Megyei Bíróság 2008. május 16. napján kelt 13.P.20.792/2007/17. számú ítélete ellen a felperes részéről 18. sorszám, az alperes részéről 19. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **részben és akként változtatja meg**, hogy az alperes által fizetendő marasztalás összegét 1.736.282.- (Egymillió-hétszázharminchatezer-kettőszáznyolcvankettő) Ft-ra és ezen összegből 1.432.600.- /Egymillió-négyszázharminckettőezer-hatszáz) Ft után 2005. augusztus 17. napjától a kifizetés napjáig 50 %-os ügyleti, valamint minden naptári félév teljese idejére az érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 1/3-ával megegyező mértékű késedelmi kamatára felemeli.

A felperes által az alperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét 150.000.- (Egyszázötvenezer) Ft-ra leszállítja.

A felperes által az illetékes állami adóhatóság külön felhívására a Magyar Államnak fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét 127.900.- /Egyszázhuszonhétezer-kilencszáz) Ft-ra leszállítja, az alperes által az illetékes állami adóhatóság külön felhívására a Magyar Államnak fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét 104.200.- (Egyszáznégyezer-kettőszáz) Ft-ra felemeli. Az ezt meghaladó 127.900.- (Egyszázhuszonhétezer-kilencszáz) Ft összegű le nem rótt eljárási illetéket a Magyar Állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 75.000.- (Hetvenötezer) Ft másodfokú eljárási költséget.

Kötelezi az alperest, hogy az illetékes állami adóhatóság külön felhívására fizessen meg a Magyar Államnak 53.700.- (Ötvenháromezer-hétszáz) Ft másodfokú eljárási illetéket. Az ezt meghaladó 146.100.- (Egyszáznegyvenhatezer-egyszáz) Ft összegű le nem rótt másodfokú eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS:

Az alperes tagja, házastársa, **/személy 1/** pedig 2001. évtől ügyvezetője volt a **/cég 1/-**nek. A cég kiegészítő pénzügyi tevékenységet folytatott, azaz magánszemélyek és gazdasági társaságok részére hitelfelvételi ügyeket intézett pénzügyi intézményeknél. **/személy 1/** 2002. tavaszától a gazdasági társaság tevékenységébe nem tartozó egyéb, ún. hitelkiváltási ügyletek bonyolításába kezdett. Magánszemélyektől különböző összegeket vett át, amelyeket harmadik személyeknek továbbított azzal, hogy ezek a harmadik személyek a korábban általuk kötött előnytelen konstrukciójú hiteleiket kifizessék. Egyidejűleg ezen adósoknak újabb banki hiteleket intézett, amelyekből a magánszemélyeknek visszafizette a tőlük felvett kölcsönöket.

A felperes és az alperes házastársa között 2003. december 2 napján kölcsönszerződés jött létre, amelynek alapján a felperes, mint hitelező 3.000.000.- Ft-ot bocsátott **/személy 1/** rendelkezésére 3 hónap időtartamra havi 10 %-os ügyleti kamatra. A megállapodást ugyanezen a napon közjegyző által írásba foglalt tartozáselismerő nyilatkozatban -a fentiek szerinti tényleges megegyezéstől eltérően - akként rögzítették, hogy az alperes házastársa 4.292.000.- Ft kölcsönben részesült a felperestől, **/személy 2/-**től és **/személy 3/-**től, amelyet évi 20 % ügyleti kamattal növelt összegben köteles visszafizetni 2004. április 6. napjáig azzal, hogy késedelmes teljesítés esetén, továbbá 6 % késedelmi kamat megfizetésére köteles. A felperes felszólítására 2004. április 14. napján az adós 2.116.000.- Ft-ot átutalt a felperes házastársának, **/személy 2/-**nek a bankszámlájára. Ezután 2005. február 15. napján ügyvéd által szerkesztett tartozáselismerő nyilatkozatot tett, amely szerint a felperessel szemben 6 millió forint tartozása áll fenn. Ezt részletekben vállalta megfizetni 2005. március 18. napjától kezdődően. Kötelezettséget vállalt továbbá a tőkeösszegegen felül évi 20 % késedelmi kamat megfizetésére is. 2005. június 1. napján az alperes házastársa újabb tartozáselismerő nyilatkozatot írt alá, amely a kölcsön összegét 7 millió forintban, a teljesítési határidőt 2005. július 15. napjában, a késedelmi kamat mértékét pedig évi 30 %-ban határozta meg. Az okiratból megállapíthatóan a felperes tájékoztatta az adóst, hogy a visszafizetés késedelme miatt harmadik személlyel és az adóhatósággal szemben tartozás terheli. Az okirat

szerint az alperes házastársa vállalta, hogy a felperesnek és házastársának a késedelemből eredő minden kárát megtéríti, s akként nyilatkozott, hogy az alperes a kölcsön felvételéről tud, valamint, hogy az átvett pénzüsszeget közösen használták fel.

Miután teljesítés nem történt, a felperes 2005. június 20. napján végrehajtási eljárást kezdeményezett a 2003. december 2. napján keltezett közjegyzői okiratban rögzített nyilatkozat alapján 4.292.000.- Ft tőke és járuléka megfizetése iránt az alperes házastársával szemben. Ezt követően az alperes házastársa 2005. augusztus 10. napján 120.000.-Ft-ot, 2005. augusztus 16. napján pedig 540.000.- Ft-ot visszafizetett a felperesnek, majd kérelmére a Szegedi Városi Bíróság 0601-3.Vh.1563/2005/23. számú végzésével a végrehajtási eljárást 2.176.000.- Ft tőke és járuléka erejéig korlátozta, maga a végrehajtás azonban eredményre nem vezetett.

Az alperes és **/személy 1/** házasságát a Szegedi Városi Bíróság 2006. évben felbontotta. Nevezettek a házastársi közös vagyonukat képező **/ingatlan 1 címe/** szám alatti ingatlanon fennálló tulajdonközösséget megszüntették úgy, hogy az alperes magához váltotta volt házastársa $\frac{1}{2}$ tulajdoni illetőségét.

/személy 1/ 2004. évben súlyosan megbetegedett, és csak 2006. májusától vált ismét munkaképessé. Ezen idő alatt több hitelezője feljelentést tett ellene a Szegedi Rendőrkapitányság Vizsgálati Osztályán. A nyomozás során feltárt adatok alapján jogosulatlan pénzügyi tevékenység, valamint közokirat-hamisítás büntette miatt büntetőeljárás indult vele szemben.

A felperes módosított keresetében 4.000.000.- Ft és ennek 2005. február 15. napjától a kifizetésig járó kamata megtérítésére kérte kötelezni az alperest. Előadása szerint az alperes házastársa a 2005. február 15. napján kelt „Tartozáselismerő és kölcsönszerződés” elnevezésű okirat aláírásával elismerte, hogy 6 millió forint tartozása áll fenn, amely összeg tartalmazza a 2003. december 2. napján közjegyzői okiratban rögzített 4.292.000.- Ft kölcsönt és kamatait, illetve a teljesítés elmaradása miatt érvényesített felperesi kárigényt. Követelését a per során azért szállította le az eredeti 6 millió Ft-ról 4 millió Ft-ra, mert házastársa az őt megillető 2 millió Ft-ot nem engedményezte rá. Álláspontja szerint az alperesnek tudnia kellett az ügyletről, annál is inkább, mert a felvett összeget az alperes és **/személy 1/** a saját közös háztartásukban magáncélra használták fel.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Érvelése szerint volt házastársának a gazdasági társaság tevékenységi körét meghaladó kölcsönügyleteiről nem tudott, azokról csupán a büntetőeljárás során, illetve férje betegsége idején jelentkező hitelezők tájékoztatásából szerzett tudomást. Vitatta, hogy házastársa a kölcsönöket a közös háztartásban használta fel, kérte továbbá figyelembe venni az időközi teljesítéseket is.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 840.578.- Ft-ot és ennek 2005. augusztus 16. napjától a kifizetésig járó évi 26 % mértékű ügyleti és késedelmi kamatát. Ítéletének indokolása szerint a felperes által keresetének alapjául megjelölt, 2003. december 2., 2005. február 15. és 2005. június 1. napján létrejött tartozáselismerő nyilatkozatok színlelt tartalmú kölcsönszerződés alapján készültek, amelyek mögött ténylegesen a 3 millió forint tőkeösszegű jogügylet rejlik, így a felek jogviszonya e leplezett szerződés alapján bírálható el. Az alperes felelősségét vizsgálva rámutatott, az alperes nem tudta bizonyítani, hogy házastársának a felperessel kötött megállapodásához nem járult hozzá, illetve, hogy hozzájárulásának hiányáról a felperes tudott, vagy arról tudnia kellett. Utalt arra, hogy az alperes alapításától kezdődően tagja volt a házastársa által vezetett gazdasági társaságnak, a család megélhetését ezen cég tevékenysége, illetve az ehhez kapcsolódó egyéb jövedelem képezte. **/személy 1/** az engedély nélküli pénzügyi tevékenységet huzamosabb ideig üzletszerűen folytatta, és az alperes maga is tevékenyen részt vett a gazdasági társaság életében. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az alperes felelőssége megállapítható a 2003. december 2. napján házastársa által kötött kölcsönszerződésből eredő kötelezettségek teljesítéséért, és elszámolt a felek között az egyes részteljesítésekre is figyelemmel 3 millió Ft tőke, 20 % késedelmi és 6 % ügyleti kamat alapján. Megállapította ugyanakkor, hogy a tartozáselismerő okiratokban szereplő összegeket a felperes számolta ki a kamatok és kára figyelembe vételével. **/személy 1/** e felperesi számítások eredményeként meghatározott összeget közvetlenül a tartozáselismerő nyilatkozatok aláírása előtt ismerte meg, azt nem ellenőrizte, az aláíráskor nemtörődöm magatartást tanúsított. Az okiratszerkesztő ügyvéd találta szükségesnek írásba foglalni, hogy az alperes folyamatosan értesült a kölcsöntartozásról, holott a felperes az alperessel mindössze két alkalommal, a végrehajtási eljárás során találkozott, és a férjével kötött ügyletekről ekkor sem beszéltek egymással. Mindebből az elsőfokú bíróság arra következtetett, hogy az alperes a tartozáselismerő nyilatkozatok tartalmát csak az aláírást követően ismerhette meg, s mivel a 6 millió forint tőke, valamint az évi 20 %-os mértékű késedelmi kamat megfizetésére vállalt kötelezettség nyilvánvalóan ellentétes a házastársak közös érdekeivel, a felperesnek tudnia kellett, hogy ehhez az ügyletkez az alperes nem járult hozzá.

Az elsőfokú ítélet ellen mindkét fél fellebbezéssel élt.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítéletet részben, a módosított kereseti kérelme szerint kérte megváltoztatni. Érvelése szerint az igényérvényesítés alapjául szolgáló 2005. február 15-i jogügylet nem érvénytelen. Hangsúlyozta, hogy **/személy 1/** a büntetőeljárás során úgy nyilatkozott, hogy a tőle átvett 3 millió Ft-ot a házastársi együttélés során a közös vagyonú ingatlanba fektette. Sérelmezte **/személy 4/** okiratszerkesztő ügyvéd tanúvallomásának figyelmen kívül hagyását. Álláspontja szerint az alperes házastársnak nemtörődömségére hivatkozva nem hagyható figyelmen kívül a **/személy 1/** által aláírt okirat tartalma. Az elsőfokú

bíróság elszámolását azért sem találta megfelelőnek, mert az nem volt tekintettel arra, hogy ténylegesen három személy adott kölcsönt a közjegyzői okirat tartalma szerint. Kiemelte, hogy a perben a maga és a fia által adott 1-1 millió forint, továbbá a kártérítésre vonatkozó igényét érvényesítette, ugyanakkor az adós házastársának, **/személy 2/-**nek fizetett vissza 2.116.000.- Ft-ot, így ezen összeget nem lehet figyelembe venni a saját, és a fia által reá engedményezett követelés elszámolásakor. Hangsúlyozta, hogy az 540.000.- Ft-os részteljesítés a kártérítési igényének kielégítésére szolgált.

Az alperes fellebbezése az elsőfokú ítélet megváltoztatására és a kereset teljes elutasítására irányult. Állította, hogy tévesen következtetett az elsőfokú bíróság arra, hogy ő a felperes és volt férje között 2003. december hónapban létrejött kölcsönszerződéshez hozzájárult. Érvelése szerint a rendelkezésre álló bizonyítékok alkalmasak a házastársi hozzájáruló nyilatkozatra vonatkozó törvényi vélelem megdöntésére, és ezért a felelőssége nem állapítható meg a házastársa által kötött ügyletekért. Hangsúlyozta, hogy **/személy 1/** a hitelkiváltással kapcsolatos tevékenységét a gazdasági társaság keretein kívül végezte, és mivel a cég iratai között az engedély nélküli hitelügyletekkel kapcsolatos bizonylatok, szerződések nem szerepeltek, így azokról nem is lehetett tudomása annak ellenére, hogy valóban maga is tagja volt a társaságnak. Állította, hogy azt is utóbb tudta meg, hogy férje a 3 millió forint 4 hónapra felvett kölcsön alapján 4.292.000.- Ft-visszafizetését vállalta. Véleménye szerint a felperesnek tudnia kellett volna, hogy ilyen előnytelen jogügylet megkötéséhez ő, mint házastárs nem járult hozzá.

A felperes fellebbezése részben, míg az alperes fellebbezése egészében megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, érdemi döntésével és jogi álláspontjával azonban az ítéletábra csak részben ért egyet az alábbiak szerint.

A 2003. december 2. napján kelt közjegyzői okiratba foglalt tartozáselismerő nyilatkozat szerint az alperes házastársa 4.292.000.- Ft kölcsönt vett fel a felperestől évi 20 %-os ügyleti kamatra 2004. április 5. napi visszafizetési határidővel úgy, hogy késedelembe esés esetén további 6 % késedelmi kamat terheli. Nem vitás, hogy ez az okirat színlelt, s ezáltal semmis megállapodást tartalmaz (Ptk. 207. § (6) bekezdés), a felek kölcsönös szándéka más tartalmú szerződés megkötésére irányult. A felperes és szerződő partnerének, az alperes házastársának egyező előadása szerint a valós megállapodás értelmében a felperes 3 millió forint kölcsönt nyújtott az alperes házastársának havi 10 %-os ügyleti kamatra 2004. április 5. napi visszafizetési határidővel. E leplezett tartalmú megállapodás érvénytelenségére utaló adat nem merült fel, így a perbeli jogvitát ennek a tényleges tartalmú kölcsönszerződésnek az alapján kell elbírálni.

Alaptalanul hivatkozott a felperes arra, hogy a kölcsönösszeg egy részét házastársa és fia nyújtotta az alperes házastársának. A megállapodást nem vitásan a felperes és az alperes házastársa kötötte egymással, a szerződés megkötésében a felperes

hozzátartozói semmilyen formában nem vettek részt, így nem is válhattak annak alanyaivá. Az, hogy a felperes által kölcsönadott pénzösszeg részben a felperesnek és házastársának házastársi közös vagyona, részben a felperes fiának a tulajdona volt, a perbeli jogvita elbírálása szempontjából közömbös. Ezen körülmény ugyanis a felperes házastársát és fiát nem teszi a perbeli kölcsönszerződés résztvevőivé. Azt, hogy a szerződésben kölcsönadóként kizárólag a felperes vett részt, az a körülmény is alátámasztja, hogy a felperes hozzátartozói a 2005. február 15. napján és 2005. június 1. napján keltezett okiratokban nincsenek feltüntetve, továbbá hogy a végrehajtási eljárást a felperes kezdeményezte, és a fizetési meghagyás kibocsátását is ő kérte, s csak az elsőfokú bíróság felhívására csatolt fiától engedményező nyilatkozatot. Mindebből egyértelműen kitűnik, a felperes hozzátartozói részvétele nélkül bonyolította a perbeli ügyleteket. Ennek nem mond ellent az sem, hogy az adós **/személy 2/** bankszámlájára utalt át 2.116.000.- Ft-ot. Nyilvánvaló ugyanis, hogy a felperes rendelkezése folytán történt így a teljesítés. Ennek azonban az ügy mikénti elbírálása szempontjából nincs jelentősége, az átutalt összeg a perbeli kölcsöntartozás teljesítésére számolandó el, az pedig a felperes és hozzátartozói egymás közötti belső jogviszonyára tartozó kérdés, hogy miként számolnak el egymással a perbeli összeggel.

A szerződő felek közötti megállapodás nem vitás tartalma szerint az alperes házastársa a felperestől átvett 3 millió Ft-ot és annak ügyleti kamatait volt köteles visszafizetni, függetlenül attól, hogy az az üzleti vállalkozás, amelynek lebonyolítására ezt az összeget kérte, milyen eredménnyel zárul. Ez a megállapodás a Ptk. 523. §. (1) bekezdésében szabályozott kölcsönszerződés tartalmi ismérveinek felel meg, azokon túlmutató, vagy azoktól eltérő elemeket nem tartalmaz. Önmagában a felperes által hangsúlyozott „befektetési célzat” a megállapodás kölcsönszerződéstől eltérő minősítésére nem ad alapot.

A Csjt. 30. § (2) bekezdése értelmében bármelyik házastársnak a vagyonközösség fennállása alatt kötött visszterhes ügyletét a másik házastárs hozzájárulásával kötött ügyletnek kell tekinteni, kivéve, ha az ügyletkötő harmadik tudott, vagy a körülményekből tudnia kellett arról, hogy a másik házastárs az ügyletkez nem járult hozzá. Ennek megfelelően az alperesnek a helytállási kötelezettség alóli mentesüléshez nem csupán azt kellett volna bizonyítania, hogy nem tudott a házastársa és a felperes közötti ügyletről, hanem azt is, hogy hozzájárulásának hiánya a felperes előtt ismeretes volt, vagy legalábbis a felperesnek a körülményekből fel kellett volna ismernie, hogy ő az ügyletkötéshez nem járult hozzá. (BDT. 2001. évi 407-es jogeset). Erre vonatkozóan az alperes mindössze arra hivatkozott, hogy a kölcsönszerződés kölcsönvevői oldalról hátrányos feltételeire figyelemmel kellett a felperesnek tisztában lennie az ügyletkötéshez való hozzájárulásának hiányával. Ez az érvelése azonban nem fogadható el. Nyilvánvaló

ugyanis, hogy a kölcsönszerződés kölcsönvevői oldalról hátrányos feltételeit (magas ügyleti kamatok), a felperes házastársa is mérlegelte az ügyletkötést megelőzően, ennek ellenére hajlandó volt a szerződést megkötni, nyilvánvalóan azért, mert olyan üzleti vállalkozásba kívánta befektetni a felperestől kölcsönzött összeget, ami előzetes számításai szerint a magas ügyleti kamatokat meghaladó nyereség realizálását tette volna számára lehetővé. Miután az alperes házastársának ilyen feltételek mellett is „megérte” megkötni a kölcsönszerződést, a felperesnek nem kellett arra gondolnia, hogy az alperes a házastársa üzleti számításait felülmérlegelve tiltakozna az ügyletkötés ellen. Minderre figyelemmel helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a fenti tartalommal létrejött, az alperes és a kölcsönvevő **/személy 1/** házastársi életközösségének fennállása alatt kötött kölcsönszerződésből eredő kötelezettségekért az alperes helytállni tartozik a Csjt.30.§.(1) és (2) bekezdése alapján.

A kereset alapjául megjelölt 2005. február 15. napján kelt 6 millió forint és kamataira vonatkozó tartozáselismerő nyilatkozat tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása maradéktalanul helytálló. Nem vitatható, hogy az alperes házastársa a nyilatkozat aláírását közvetlenül megelőzően ismerte meg a felperesnek a tartozás összegére vonatkozó számításait, illetve kárigényét (**/személy 1/** és **/személy 4/** tanúvallomása). Miután az előre elkészített okiratot nyomban aláírta, nem volt módja arra, hogy az alperessel az abban foglaltakat megbeszélje, arról őt tájékoztassa. Ennek a felperes számára is nyilvánvalónak kellett lennie, következésképpen a felperesnek is tudnia kellett, hogy a perbeli tartozáselismerést tartalmazó okiratban foglalt kötelezettségvállaláshoz az alperes nem járult, nem is járulhatott hozzá, hiszen arról nem is lehetett tudomása (Csjt. 30. § (2) bekezdés). Megjegyzendő, hogy az alperest deliktualis jellegű felelősség akkor sem terhelné, ha annak megtérítését a házastárs érvényes nyilatkozattal vállalta volna.

Az alperes tehát a volt házastársának 2005. február 15-i tartozáselismerő nyilatkozata alapján nem felel, a 2003. december 2. napján a házastársa és a felperes között létrejött kölcsönszerződésből eredő kötelezettségekért viszont a Csjt.30.(2). bekezdésében meghatározott törvényi vélelem megdöntésének hiányában volt házastársával egyetemlegesen köteles helytállni. A felperes a Ptk. 334. § (2) bekezdése alapján az alperes és volt házastársa egyetemleges felelősségére figyelemmel igényét bármelyikükkel szemben érvényesíthette. A felelősséget az ügyletkötés ténye alapozza meg, de az alperes helytállási kötelezettsége nem magán a szerződésen, hanem a Csjt. fent hivatkozott rendelkezésein alapul. Mivel a házastársi életközösség megszűnt, és a házastársi vagyontársaságot megszüntették, az alperes nem tűrésre, hanem a tartozás megfizetésére kötelezhető.

Az alperes fizetési kötelezettségének meghatározásakor ugyanakkor nem hagyható figyelmen kívül, hogy a 3 millió forint tőketartozás után a szerződő felek évi 120 %-os mértékű ügyleti kamatot kötöttek ki. Ez az ügyleti kamat túlzott mértékű, ezért azt a bíróság a Ptk. 231. § (3) bekezdése alapján mérsékelte. A mérséklésnél figyelemmel volt arra, hogy az alperes házastársa pénzügyi kölcsön esetén hozzávetőlegesen évi 30 %-os THM mellett jutott volna hozzá a perbeli összeghez, továbbá, hogy a pénzügyi intézetek

többnyire komoly biztosítékokkal biztosítják a kölcsön visszafizetését (jelzálogjog, kezesség stb.). Ilyen biztosítékok kikötésére jelen esetben nem került sor, ami a felperes, mint kölcsönadó kockázatát jelentősen megnövelte. A megnőtt kockázati tényező azt indokolja, hogy a kamat mérséklése során a bíróság a pénzüpiaci kamathoz képest magasabb kamatot vegyen figyelembe. Minden körülményt mérlegelve, a bíróság az 50 %-ra történő kamatmérséklést találta indokoltnak. Ennek alapján a jelenlegi tartozás - az időközi teljesítéseket számításba véve - és az alperes helytállási kötelezettsége az alábbiak szerint alakul, figyelembe véve egyrészt, hogy az alperes a 3 millió Ft tőkén és ennek 50 %-os mértékű ügyleti kamatain felül a Ptk. 301.§.(2).bekezdése szerinti késedelmi kamatot is köteles fizetni (amelynek mértéke 2004. december 31. napjáig évi 4 %, 2005. január 1. napjától pedig minden naptári félév teljes idejére az előző naptári félév utolsó napján érvényes jegybanki alapkamat 1/3-a), másrészt, hogy az alperes házastársa által teljesített összegeket a Ptk. 293. §-a alapján először az ügyleti és a késedelmi kamatra kellett elszámolni, s csak a fennmaradó összeg csökkenthette a tőketartozást.

2003. december 2. napjától 2004. április 5. napjáig 3.000.000.- Ft	
kölcsön után az évi 50 % ügyleti kamat 125 napra	513.699.-Ft

2003. április 6. napjától 2003. április 13. napjáig 50 %	
ügyleti és 4 % késedelmi kamat 8 napra	35.307.- Ft
tőke és kamattartozás 2004. április 14. napján:	3.549.206.- Ft
Alperes házastársa által visszafizetve 2004. április	
14. napján	- 2.116.600.- Ft

A fennmaradó tőketartozás 2004. április 14. napján	1.432.606.- Ft
--	----------------

Az 1.432.606 Ft tőketartozás után 2004. április 15.	
napjától 2004. december 31. napjáig	
50 % ügyleti és 4 % késedelmi kamat 261 napra	553.182.- Ft
2005. január 1. napjától 2005. június 30. napjáig	
50 % ügyleti és 3,16 % késedelmi kamat 181 napra	377.657.- Ft
2005. július 1. napjától 2005. augusztus 10.	
napjáig 50 % ügyleti és 2,3 % késedelmi kamat 10 napra	20.527.- Ft

	951.366.- Ft
2005.augusztus 10. napján, így a tőketartozás	1.432.600.- Ft,
a kamattartozás összesen	951.366.- Ft
2005. augusztus 10. napján az adós által visszafizetve	- 120.000.- Ft

- 9 -

Pf.II.20.339/2008/2. szám

így a kamattartozás csökkent	831.366.- Ft
-ra	

2005. augusztus 15. napjától 2005. augusztus	
16. napjáig 50 % ügyleti és 2,3 % késedelmi kamat	
6 napra	12.316.- Ft
2005. augusztus 16. napján a tőketartozás	1.432.600.- Ft

a kamattartozás		831.366.- Ft
	+	12.316.- Ft
		843.687.- Ft

Az adós által 2005. augusztus 16. napján visszafizetve így a kamattartozás csökkent -ra.	-	540.000.- Ft 303.682.-Ft
--	---	-----------------------------

Vagyis az alperes 1.432.600 Ft tőke és 303.682. Ft lejárt ügyleti és késedelmi kamat, összesen 1.736.282.- Ft megfizetésére köteles és ebből 1.432.600.- Ft tőke után jár 2005. augusztus 16. napjától az ügyleti és késedelmi kamat (Ptk. 301. § (2) bekezdés).

Mindezek alapján az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben, a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta. Ennek következtében a felperes peresztessége a mértéke csökkent, ezért az általa az alperesnek fizetendő elsőfokú perki költség összegét 150.000.- Ft-ra, a pert megelőző peren kívüli eljárásban kapott illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt eljárási illetéket 127.900.- Ft-ra leszállította, egyidejűleg az alperes által fizetendő elsőfokú eljárási illetéket 104.200.- Ft-ra felemelte.

A felperes fellebbezése 3.159.420.- Ft-ra, az alperesé 840.588.- Ft pertárgyértékre vonatkozott. A részleges pernyertesség és peresztesség arányára figyelemmel köteles a felperes az alperes javára másodfokú eljárási részköltség megtérítésére a Pp. 81. § (1) bekezdése, illetve a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3. § (2) és (5) bekezdésében foglaltak alapján. Az alperes az eredménytelen fellebbezésére lerótt 50.500.- Ft fellebbezési illetéket maga viseli, míg a felperesi fellebbezés után fizetendő illetékről szóló rendelkezés a felperes személyes költségmentességére is figyelemmel a 6/1986. (VI.26.) IM. rendelet 13. § (1) és (2) bekezdésén alapul.

Szeged, 2008. november 26.

Dr.Szeghő Katalin sk.	Dr.Rakita Zsuzsanna sk.	Zanócné dr.Ocskó Erzsébet sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró